

En queda res del pirellisme ?

Sovint ,costa parlar d'allò que ens toca de més a prop, pel fet d'haver de preservar la necessària objectivitat. Confesso que això es el que em passa en el cas de Pirelli, on em cal fer un esforç notable per a no deixar-me emportar per interpretacions apassionades. No obstant, avui això pot semblar un contrasentit. Certament, en encetar el segle XXI i en l'actual dinàmica empresarial i social, es fa difícil parlar d'una relació laboral en termes de fidelitat, romanticisme i altres paràmetres amb regust anacrònic, tant dissociat, aparentment, de l'esperit canviant i efervescent que exigeix l'actual societat tecnocientífica. El sentit de pertinença a una empresa, com a qualsevol altre col·lectiu, hauria de implicar un factor de corresponsabilitat i de lleialtat a un projecte comú que hauria de ser capaç de il·lusionar, tant professional com personalment, i que s'ha vist transgredit, definitivament, per vocacions més mercenàries. En aquest darrer estadi, la relació laboral corre el risc d'esdevenir buida, freda, fràgil, i qui sap si un mica feixuga. És àmpliament acceptat que la Pirelli ha aportat uns valors afegits significatius, estretament associats a un entorn i a unes peculiaritats socio-laborals que han retroalimentat aquesta particular simbiosi entre l'empresa i la ciutat. En el meu cas, soc integrant de la quarta generació familiar vinculada a la Pirelli, i des de la pràctica professional de cada dia, em costa ignorar aquelles llunyanes converses familiars de sobretaula amb la Pirelli com a protagonista, o eludir que treballar a la multinacional italiana era l'objectiu més ambicionat en resposta a la reiterada pregunta del “–Nen, que faràs quan siguis gran?”. Tot plegat, són estímuls d'ordre personal que, com en tants altres casos, s'afegirien a altres factors de mèrit de transcendència més col·lectiva. És obvi

que després de cent anys s'ha teixit una xarxa de relacions i interdependències a nivell laboral, social i econòmic, que ha condicionat la pròpia essència del territori. És agosarat, però podríem preguntar-nos: es pot entendre la Vilanova del segle XX al marge de la Pirelli ?. És evident que, avui, aquell escenari s'ha anat diluint a conseqüència del creixement, la regressió percentual del sector industrial, o l' ampli ventall actual de possibilitats professionals. Aquella Pirelli paternalista, perfectament adaptada durant molts anys als cànons del règim de l'època, de porta gran i ventre insaciable, punt de trobada de la família "pirellista" i de record nostàlgic per a més d'un, forma part del passat. L'empresa s'ha redimensionat i adequat als nous temps. Ha sobreviscut a les crisis i a les dificultats de tot un segle i, molt especialment, a la fervent evolució dels darrers anys. Això ho han fet possible la voluntat, el compromís i l'esforç de molts homes i dones que van fer i han fet una decidida aposta de futur en un escenari industrial convuls i complex, en transformació permanent, i en un entorn altament competitiu i exigent. Així, es va poder aixecar la planta de Cavigel el 1987, i així es podran inaugurar les dues noves plantes a Vilanova i la Geltrú. Ni s'ha malbaratat l'herència, ni s'ha estat víctima del cofoisme. Hi ha una trajectòria centenària, però sobretot, hi ha un projecte de futur, arrelat en el convenciment de que només es podia ser lleial a la història i a tots el que l'han fet possible amb fermes propòsits de innovació i superació. Aquest esperit és el que fa que una empresa gran, pugui ser a més una gran empresa.

Albert Tubau

(Article publicat a l'Hora del Garraf el 27 de setembre de 2002)